

Εμείς και οι ξένοι

Οι τακτικοί αναγνώστες της Κυριακάτικης Sun Herald θα έχουν ήδη στην συλλογή τους τα εκπαιδευτικά CD που πρόσφερε η συγκεκριμένη εφημερίδα σε συνεργασία με τις σχολές ξένων γλωσσών Berlitz, και τα οποία λειτουργούν ως ένα είδος εισαγωγής στα βασικά της Γαλλικής, Ιταλικής και Ισπανικής γλώσσας (αλλά και ως δέλεαρ για εγγραφή στα προγράμματα της εν λόγω σχολής). Μέσω των συγκεκριμένων ψηφιακών δίσκων δίνεται η δυνατότητα στον ακροατή να μάθει κάποιες βασικές εκφράσεις οι οποίες θα του φανούν υπέρ-πολύτιμες στις συναλλαγές του με τους κατοίκους των εν λόγω χωρών,

όταν και αν αποφασίσει να επισκεφτεί να τις επισκεφτεί.

Να σημειώσουμε επίσης πως η προσφορά του Ισπανικού εκπαιδευτικού δίσκου ήταν και η τελευταία της σειράς, Το οποίο πολύ απλά σημαίνει πως η ελληνική έμεινε για ακόμη φορά εκτός νυμφώνα. Ούτως ή άλλως η συγκεκριμένη σχολή - τουλάχιστον με γνώμονα τα όσα αναγράφονται στην ιστοσελίδα της - προσφέρει και μαθήματα Γερμανικών, Ιαπωνικών, Αραβικών, Πορτογαλικών, Ρώσικων, Μάνταριν, Ταϊλανδικών καθώς και της γλώσσας ... Λάο (παρεμπιπτόντως χρησιμοποιείται στην Νότια Κίνα και το Βόρειο Βιετνάμ) αλλά όχι Ελληνικά. Σημειώνουμε πως η γενέτειρα παραμένει ο υπ' αριθμόν ένας τουριστικός προορισμός για τους Αυστραλούς και συνεχίζουμε.

Αθηνά Ανδρεάδη

Πρόσφατα κατάφερα - επιτέλους! - να αποκτήσω τον πρώτο δίσκο της Athena (κατά κόσμο Αθηνά Ανδρεάδη) το οποίο τιτλοφορείται «Breathe with me» και τον οποίο θα συνιστούσα ανεπιφύλακτα σε όλους προτιμών τις μουσικές τους ακροάσεις να αναδύουν αρκετή δόση θλίψης. Αν μάλιστα δηλώνεται φίλοι του fusion - στην συγκεκριμένη περίπτωση το μείγμα περιλαμβάνει τζαζ και κλασικά ηχοχρώματα με έντονες πινελιές από την ελληνική παραδοσιακή μουσική - ο δίσκος της Athena όχι μόνο δεν θα απογοητεύσει - τουναντίον θα σας ταξιδέψει στα φτερά του και ενδεχομένως η ευαισθησία της φωνής της δημιουργού του να σας οδηγήσει με σταθερά βήματα στην αγκαλιά του Μορφέα (επ' ευκαιρίας: όνειρα γλυκά).

Αν πάντως η πρώτη σας γνωριμία με την Ανδρεάδη γίνεται μέσω της στήλης, μην ανησυχείτε, υπάρχει - όπως πάντα - λογική εξήγηση. Ως είθισται η Ανδρεάδη παραμένει σχεδόν άγνωστη στην Ελλάδα σε αντίθεση με την Αγγλία, όπου θεωρείται αφενός ως ένας από τους πλέον σπουδαίους εκπρόσωπους του μοντέρνου πρόσωπου της world μουσικής και αφετέρου ως μια από τις πιο ελπιδοφόρες φωνές που έχει αναδείξει τα τελευταία χρόνια η πάντα γόνιμη μουσική σκηνή της Γηραιάς Αλβιώνας.

Γεννημένη στο Λονδίνο, η Ανδρεάδη μεγάλωσε στην Θεσσαλονίκη για να επιστρέψει και πάλι στην Βρετανική

Γράφει ο Σάββας Λιμαντίτης

slimnatitis@optusnet.com.au

πρωτεύουσα έχοντας ως πρωταρχικό της στόχο να συνεχίσει τις σπουδές της στην διοίκηση επιχειρήσεων. Η μεγάλη της αγάπη ήταν όμως η μουσική, στην οποία σύντομα αποφάσισε να αφιερωθεί ολοκληρωτικά, ξεκινώντας τις εμφανίσεις της σε μικρές μουσικές σκηνές και φεστιβάλ. Η μοναδική της ικανότητα να εκπέμπει παράλληλα ηρεμία και δυναμισμό, κέντρισε το ενδιαφέρον του βρετανικού Τύπου - ο οποίος σύσσωμος τις αφιέρωσε διθυράμβους - με αποτέλεσμα σήμερα να μετρά ανάμεσα στους θαυμαστές της ονόματα θρύλους της παγκόσμιας μουσική σκηνής όπως το

φωνακλάς, φιλόξενος αλλά και δύστροπος, καλοφαγάς, γλεντζές, δουλευταράς αλλά και αλλόζων, ενίοτε και... αμπελοφιλόσοφος. Δυστυχώς δεν είμαστε ούτε αρκετά εξωτικοί αλλά ούτε ιδιαίτερα σικάτοι, δεν είμαστε cool, δεν είμαστε in και ενδεχομένως να μην αναγνωρίζεται καν το αναφαίρετο δικαίωμα μας - για ικανότητα, ούτε λόγος να γίνεται - να παρουσιάσουμε πρόσωπο διαφορετικό από εκείνο του διασκεδαστή - ενίοτε και του... θερμού εραστή - με αποτέλεσμα κάθε προσπάθεια επίδειξης εσωστρέφειας και βαθυστοχασμού να θεωρείται - τουλάχιστον από

Στους χορούς και τα πανηγύρια είμαστε οι πρώτοι

πρώην «Σκαθάρι» Πολ Μακ Κάρντεϊ αλλά και τον Έλβις Κοστέλο, καθώς και μια πλειάδα νεαρότερων - και παγκόσμια επιτυχημένων - μουσικών.

Όπως αναφέραμε και άνωθεν, ο βρετανικός Τύπος διόλου φειδωλός υπήρξε στα εύσημα που έδωσε στον δίσκο της Ανδρεάδη. Από τις πολλές σπουδαίες κριτικές ξεχωρίσαμε εκείνη της έγκριτης Guardian, η οποία χαρακτηρίζει μεν την Athena ως «μια υπέροχη τραγουδοποιό, μία από τις αποκαλύψεις της χρονιάς», στην συνέχεια δε φροντίζει να ρίξει στο... καναβάτσο, εκφράζοντας την απογοήτευση της με την απουσία από το «Breathe with me» πιο «χορευτικών ελληνικών τραγουδιών, όπως εκείνα που μας έχει συνηθίσει στις συναυλίες της». Δυστυχώς αυτή την -μονοδιάστατη, πρέπει να ομολογηθεί - αποψη έχουν οι ξένοι για μας και αυτά «απαιτούν» να τους προσφέρουμε.

Πως μας βλέπουν οι ξένοι

Όσον αφορά την εικόνα που δείχνουμε προς τον έξω κόσμο, έχουμε - ως έθνος - αποτύχει παταγωδώς. Τουτέστιν για τον μέσο Ευρωπαϊκό, Αμερικανό, Αυστραλό και ούτω καθεξής ο Έλληνας είναι μεν «έξω καρδιά» αλλά και

θύνονται - και εν τέλει καταφέρνουν να προσελκύσουν το ενδιαφέρον - στους λίγους και εκλεκτούς.

Ανικανότητα

Να σας δώσω ένα παράδειγμα. Ο γράφων είναι συνδρομητής του περιοδικού «Songlines», κατά πολλούς το σπουδαιότερο αγγλόφωνο περιοδικό για την world μουσική. Μπορώ μάλιστα να σας διαβεβαιώσω πως παρά το γεγονός ότι στις σελίδες του φιλοξενούνται αφιερώματα και κριτικές σε καλλιτέχνες και δίσκους από κάθε σημείο της γης, οι αναφορές στην ποιοτική ελληνική μουσική είναι - και μάλιστα στην καλύτερη περίπτωση - μηδαμινές. Το τραγικό της περίπτωσης είναι ότι ο αρχισυντάκτης του συγκεκριμένου περιοδικού δηλώνει φανατικός οπαδός της ελληνικής παραδοσιακής μουσικής και ειδικά του ρεμπέτικου. Ακόμη και τις λίγες εκείνες φορές που γίνεται αναφορά στις νέες δουλειές ελλήνων καλλιτεχνών, οι μουσικοκριτικοί - Έλληνες στην πλειοψηφία τους - δείχνουν αποφασισμένοι να κατακρεουργήσουν την κάθε προσπάθεια αντί να προσπαθούν να την ανεβάσουν. Δυστυχώς ένα από τα προβλήματα της φυλής μας είναι και η ζήλια που μας διακατέχει. Επομένως οι ευθύνες για την έλλειψη ενδιαφέροντος από την πλευρά του ξένου κοινού δεν πρέπει να καταλογισθούν στους ίδιους, αλλά στο ελληνικό σύστημα το οποίο ή πολύ νοητικό είναι στις αντιδράσεις του ή είναι παντελώς ανίκανο να καταλάβει τα πόσα έχει να κερδίσει από την σωστή και οργανωμένη προώθηση του σε αγορές σαφώς μεγαλύτερες από εκείνες της ελληνικής.

Κάποιες προσπάθειες έχουν βέβαια γίνει για άνοιγμα προς τα έξω. Είναι όμως μεμονωμένες, δείχνουν περισσότερο ως σπασμωδικές κινήσεις και ως τέτοιες αδυνατούν να αλλάξουν την προς τα έξω εικόνα του ελληνικού έθνους. Κλασικό παράδειγμα σωστής αντιμετώπισης του συγκεκριμένου θέματος, είναι τόσο οι Ιταλοί όσο και οι Γάλλοι. Οι οποίοι, σε αντίθεση βέβαια με την Ελλάδα, έχουν όχι μόνο φροντίσει να εγκαταστήσουν στην Αυστραλία πολιτιστικό ακόλουθο αλλά και δεν χάνουν άσκοπα τον χρόνο τους προσπαθώντας να πλασάρουν μεμονωμένα την μόδα, την κουζίνα ή τις τέχνες τους. Τουτέστιν προωθούν ιταλικό ή γαλλικό τρόπο ζωής ως ενιαίο σύνολο κάτω από την ομπρέλα του οποίου βρίσκονται τα υπόλοιπα παρακλάδια.

Θα σας παρότρυνα την επόμενη φορά που θα βρεθείτε σε ελληνική πολιτιστική εκδήλωση να κοιτάξετε με προσοχή τα άτομα που την παρακολουθούν. Στην κυριολεξία έντεκα στους... δέκα είναι είτε Έλληνες είτε «Έλληνες» (λόγω καταγωγής και λόγω γάμου αντιστοίχως). Οι υπόλοιποι τρώνε σουβλάκι και ονειρεύονται νύκτες μαγικές στην Σαντορίνη και την Μύκονο. Στην καλύτερη περίπτωση θέλουν κάποτε να δουν από κοντά την Ακρόπολη. Δυστυχώς για το ελληνικό έθνος, το ενδιαφέρον τους - τουλάχιστον για τους περισσότερους ξένους - τελειώνει κάπου εκεί.

την συντριπτική μάζα της εκτός Ελλάδας κοινής γνώμης - καταδικασμένη εξ αρχής σε αποτυχία. Επαναλαμβάνουμε: δυστυχώς παραμένουμε αποκλεισμένοι στα στενά πλαίσια του all dancing Zorba, με έφεση στο σπασίμο πιάτο, εκκλησιαστικοί στο ψήσιμο αρνιών, στο σουβλάκι και τον μουσακά και καταδικασμένοι να ζούμε στην σκιά των αρχαίων ημών προγόνων.

Ειδικά όταν η συζήτηση εφάπτεται θεμάτων που αφορούν την τέχνη και τα γράμματα, οι Έλληνες δημιουργοί ζουν το δικό τους δράμα αφού - πέραν των περιορισμών της ελληνικής γλώσσας - το έργο τους πάντοτε θα συγκρίνεται με εκείνο των πρωτοπόρων της ελληνικής «αναγέννησης»: οι συγγραφείς με τον Καζαντζάκη και τον Παπαδιαμάντη, οι ποιητές με Ρίτσο, Ελύτη, Σεφέρη και Καβάφη, οι μουσικοσυνθέτες με Χατζηδάκι, Θεοδοράκη, ενίοτε και με Ξαρχάκο και ούτω καθεξής. Όσο σκληρό και να ακούγεται ταινίες οι οποίες θεωρούνται σταθμοί στην ιστορία του μοντέρνου κινηματογράφου, δεν έχουν καταφέρει να αποδώσει τα αναμενόμενα στην πορεία της εις την ξένη. Ας μην κοροϊδευόμαστε: ταινίες όπως οι «Νύφες», «Πολιτική Κουζίνα» και «El Greco» θεωρούνται ελπιτιστικές αφού απευ-